

Tikėjimo bokštai

Dašanelė norėjo, kad jos tikėjimas Kristumi būtų didelis ir stiprus.

Grečėn Piklezimer Kini
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija vyko Jamaikoje.

Dašanelė padėjo vyresniajam broliui išimti iš orkaitės riešutų duoną. Ji taip skaniai kvėpėjo! Tada ji išgirdo beldimą į duris. „Atėjo misionieriai!“ – sušuko sesutė.

Dašanelė nubėgo prie durų. Jai labai patiko, kad pas juos ateidavo misionieriai. Jiems atėjus, ją visada aplankydavo geras jausmas. Kartais jie atsinešdavo žaidimų jai ir jos broliui bei sesutei pažaisti.

„Tirelas vėl iškepė riešutų duonos!“

– pasakė Dašanelė. Jos brolis mėgo gaminti maistą misionieriams.

„Nekantrauju paragauti“, – tarė vyresnysis Kolasas. Jis ir vyresnysis Jusakis įėjo į vidų ir atsisėdo ant grindų. Dašanelė, jos brolis ir sesutė bei mama susėdo priešais juos.

„Ką veiksime per šiandienos pamoką?“ – paklausė Dašanelė.

Vyresnysis Jusakis išsitraukė krūvelę puodelių. Statysime tikėjimo bokštą. Kiekvienas iš šių puodelių simbolizuoja, kaip galėtume sustiprinti savo tikėjimą Jėzumi Kristumi.

Vyresnysis Jusakis ėmė statyti puodelius į bokštą. Dašanelė pamatė, kad ant puodelių užrašyti tokie žodžiai kaip „malda“, „Raštų studijavimas“ ir „bažnyčia“.

„Viso to prašėte daryti mūsų šeimą“, – pasakė ji. „Teisingai! – tarė vyresnysis Kolasas. – Tai darydami stiprinate savo tikėjimą Jėzumi Kristumi.“

Dašanelė ir jos brolis bei sesutė klausydami pamokos irgi statė savuosius bokštus iš puodelių.

Misionieriams išėjus, Dašanelė susimąstė apie tai, ko jie mokė. Ji norėjo, kad jos tikėjimas Kristumi būtų didelis ir stiprus, visai kaip jos pastatytas bokštai.

Bėgant mėnesiams Dašanelė iš misionierių vis daugiau sužinojo apie Evangeliją. Ji su šeima pradėjo vaikščioti į bažnyčią. Ji įsivaizdavo, kaip jos tikėjimo bokštai tampa vis didesnis ir didesnis.

Vieną dieną, išėjus misionieriams, Dašanelė kalbėjosi su mama. „Ar galiu pasikrikštyti?“ – paklausė ji.

„Ar tikrai esi pasiruošusi?“ – paklausė mama.

„Taip! – atsakė Dašanelė. – Noriu sekti Jėzumi.“

„Gera! – tarė mama. – Jei taip nori, gali pasikrikštyti.“

Dašanelės brolis ir sesutė taip pat nusprendė pasikrikštyti. Mama pasakė, kad dar nesijaučia pasiruošusi krikštytis.

Krikšto dieną Dašanelė ir jos brolis bei sesutė apsirengė baltais drabužiais. Kiekvienas nekantravo pasikrikštyti.

Atėjus Dašanelės eilei, vyresnysis Jusakis padėjo jai įbristi į vandenį. Tada jis sukalbėjo krikšto maldos žodžius ir panardino ją po vandeniu. Išnirusi Dašanelė negalėjo nustoti šypsotis! Ji jautėsi laiminga ir švari. Ji norėjo niekada nepamiršti šio jausmo.

Dašanelė ir toliau stiprino savo tikėjimą Jėzumi Kristumi. Ji skaitė Raštus kartu su savo šeima. Ji meldėsi Dangiškajam Tėvui. Ji darė gerus darbus kitiems. Ir ji vis prisimindavo, kaip jautėsi, kai buvo pakrikštyta. Ji norėjo, kad ir mama pajustų tą jausmą.

„Mamyte, kodėl tu nesikrikštijai?“ – paklausė Dašanelė vieną dieną.

Mama minutėlę patylėjo. „Tu man rodei gerą pavyzdį. Dabar turiu rodyti pavyzdį tau, – atsakė ji. – Aš irgi noriu pasikrikštyti.“

Mamos krikšto dieną Dašanelė buvo tokia laiminga. Mamai išnirus iš vandens, visi šypsojosi. Dabar visa Dašanelės šeima galėjo kartu statyti savo tikėjimo bokštus. ●